

Arrest

**nr. 87 834 van 20 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partij dient middels onderhavig verzoekschrift een "*beroep tot nietigverklaring*" in tegen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepalingen van de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 van de

vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij meent derhalve onterecht dat onderhavig beroep een annulatieberoep betreft.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en van Roma origine te zijn. U bent geboren in Pristina (Kosovo), maar zou sinds de NAVO bombardementen in Kosovo met uw familie naar Krusevac (Servië) gevlucht zijn. Volgens uw verklaringen zou u op zesjarige leeftijd Kosovo samen met uw familie verlaten hebben, omwille van de bombardementen en omdat 5 Albanezen uw ouders en broer thuis geslagen zouden hebben. In Servië zou u af te rekenen gehad hebben met verbale pesterijen en zou u tweemaal geslagen zijn door een paar Servische klasgenoten. Naar aanleiding van die tweede keer omstreeks juli 2009 zouden uw ouders beslist hebben Servië definitief te verlaten. In augustus 2009 zou u samen met uw ouders en 3 broers naar België reizen. In België werd uw wonde verzorgd en startte u in 2010 met een schoolopleiding.

Op 4 augustus 2009 dienden uw vader (L. B. (...), O.V. 6.469.963), uw moeder (A. B. (...), O.V. 6.469.963) en uw meerderjarige broer S. (...) (O.V. 6.469.986) een eerste asielaanvraag in, die op 24 november 2011 werd afgewezen. Deze beslissing werd op 28 februari 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevolgd. Op 2 april 2012 zouden uw ouders en S. (...) een tweede asielaanvraag, en uw tweelingsbroer E. (...) en u een eerste asielaanvraag indienen. De tweede aanvraag van uw ouders en S. (...) werd onontvankelijk verklaard. Op 16 mei 2012 werd ook het beroep, door uw ouders aangetekend bij de Raad van State, verworpen.

Ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse geboorteakte (dd. 16/12/2011); uw Kosovaars nationaliteitsbewijs (dd. 13/01/2012); de Kosovaarse geboorteakte van uw broer E. (...) (dd. 16/12/2011); het Kosovaarse nationaliteitsbewijs van uw broer E. (...) (dd. 13/01/2012); attesten van uw school in België; een Belgisch psychologisch verslag van u en uw broer (dd. 15/11/2010); documenten Fedasil in verband met de verzorging van uw hand in 2009; Belgische medische documenten op naam van u en uw broer E. (...); enveloppes; een attest in verband met de problemen van uw vader.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u zich voor uw asielrelaas integraal baseert op de problemen die reeds door uw ouders en broer S. (...) werden aangehaald bij hun aanvraag in 2009 en waarvoor hen eerder het vluchtelingenstatuut – ook in beroep – werd geweigerd. Eerst en vooral wat betreft de problemen die uw familie er toe aangezet zouden hebben Kosovo te ontvluchten omstreeks 1999 (gehoorverslag CGVS 3 en gehoorverslag E. (...) CGVS 3). In dit verband legt u een nieuw document neer, een – klaarblijkelijk op aanvraag opgestelde – geofficialiseerde verklaring van twee personen. In dit document wordt verwezen naar de vroegere problemen van uw familie in Kosovo met een zekere B. M. (...) en de vermelding dat uw vader ook heden nog steeds door diezelfde persoon bedreigd zou worden. Het is echter op zijn minst bevreemdend te noemen dat noch uw vader tijdens zijn gehoor in 2011, noch u of uw broer in 2012 spontaan melding zouden maken van deze persoon of van aanhoudende persoonsgerichte bedreigingen in Kosovo. Zowel de algemene verklaring van uzelf over uw vrees dat ze met u 'hetzelfde zouden doen als met uw vader wiens been geamputeerd werd' (gehoorverslag CGVS 12), als de verklaring van uw broer E. (...) dat ze in Kosovo nog steeds 'met bommen gooien' en dat hij vreest gedood te worden louter 'omdat jullie Roma zijn' (gehoorverslag CGVS 10), nopen er bijgevolg toe weinig geloof te hechten aan de bewijswaarde van dit document.

Voorts wat betreft de problemen die u zelf aanhaalde als voornaamste reden om in België asiel aan te vragen, meer bepaald de pesterijen en geweld vanwege een paar van uw Servische klasgenoten. In dit verband kan opnieuw verwezen worden naar de beslissing die uw ouders ontvingen. Uw verklaringen hieromtrent doen immers geen afbreuk aan de toenmalige vaststelling dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Er werd toen ook op gewezen dat ruzies tussen kinderen onderling universeel zijn en zonder onderscheid overal ter wereld voorkomen tussen alle etnische groepen. U noch uw ouders zouden bovendien op geen enkel moment initiatief nemen om dit probleem aan te kaarten bij een leerkracht op de school (gehoorverslag CGVS 11).

Wat de algemene situatie voor Roma betreft, dient opgemerkt te worden dat Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald, ... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulk houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie en vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Deze wet voorziet tevens in gerechtelijke bescherming. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" – een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid – concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Deze liga is uitgegroeid tot een gerespecteerde partner van de staat en de lokale instellingen. De Servische overheid baat tevens een hulplijn uit voor minderheden en alle anderen die menen dat hun mensenrechten geschonden worden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.

Problemen blijven er in Servië vooral voor ontheemden en Roma zonder identiteitsdocumenten. Hoewel dit volgens de verklaringen van u en uw broer het geval was (gehoorverslag CGVS 4 en gehoorverslag E. (...) CGVS 3 en 8) - volgens uw broer E. (...) bij gebrek aan geld (gehoorverslag E. (...) CGVS 8) – stroken ze niet met de eerdere verklaringen van uw ouders en broer S. (...) Uw vader verklaarde immers dat hij zich op zijn adres in Krusevac had kunnen laten registreren (gehoorverslag vader CGVS 9). Bovendien zouden jullie als gezin in Servië recht gehad hebben op kinderbijslag (gehoorverslag vader CGVS 6-7), in tegenstelling tot wat u verklaart (gehoorverslag CGVS 5). Er dient dan ook vastgesteld te worden dat u noch uw broer het CGVS in staat hebben gesteld duidelijk zicht te krijgen op uw officiële situatie in Servië.

De algemene situatie voor de Roma in Servië geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

In geval van een ernstige bedreiging, zoals in het laatste geval waarbij u geslagen zou zijn met een fles, dient bovendien op de eerste plaats een beroep gedaan te worden op bescherming door de plaatselijke autoriteiten. U hebt echter niet aannemelijk gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of

hogere veiligheidsinstanties. Zo verklaart u zelfs geen aangifte bij de politie te hebben gedaan, omdat uw moeder u dit afgeraden zou hebben uit vrees voor verdere problemen met de politie (gehoorverslag CGVS 10 en gehoorverslag E. (...) CGVS 7). Deze vrees blijkt echter nergens op gestoeld, aangezien uw broer voorts verklaart dat niemand van uw familie ooit beroep gedaan zou hebben op de politie omdat jullie er illegaal verbleven (gehoorverslag E. (...) CGVS 7). Wat verder zou hij echter verklaren dat jullie oudere broer S. (...) wel degelijk al in contact gekomen zou zijn met de Servische politie (gehoorverslag E. (...) CGVS 9). Uw broer S. (...) zijn problemen met de Servische politie kwamen eveneens aan bod in diens asielaanvraag en de verklaringen van uw broer E. (...) doen geen afbreuk aan de beslissing die in S. (...)’s aanvraag werd genomen. Wat er ook van zij, van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u heeft nagelaten te doen.

In dit verband dient er tevens op gewezen worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. Hoewel Roma in enkele gevallen het mikpunt van politiegeweld, van verbale en fysieke pesterijen door gewone burgers, van aanvallen door extreemrechtse en nationalistische groeperingen blijven en soms niet de volledige bescherming van de wet krijgen, zijn de Servische autoriteiten bereid om voldoende bescherming te bieden aan Roma. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerde en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de “Sector for Internal Control of the Police” opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Cooperation in Europe) Mission to Serbia”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

Voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, kunnen er voorts verschillende stappen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politieel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld van januari tot augustus 2010 307 strafrechtelijke aanklachten en 2600 administratieve procedures tegen de politie gestart, wat een beduidende stijging was t.o.v. de voorafgaande jaren. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Het CGVS meent dan ook dat in Servië redelijke maatregelen getroffen werden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Tot slot wijst niets er op dat u niet naar Kosovo zou kunnen terugkeren. Uw problemen dateren van meer dan tien jaar geleden en kaderen binnen de toenmalige oorlogssituatie. Zoals hoger aangehaald heeft de door u neergelegde verklaring onvoldoende bewijswaarde om een ander licht op deze vaststelling te werpen, temeer omdat geen enkel familielid tijdens de gehoren spontaan de naam van deze vervolger heeft aangebracht. Uw algemene vrees om als Roma naar Kosovo terug te keren, strookt bovendien niet met de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het CGVS verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009, en is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en Prishtina wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

De door u neergelegde documenten doen evenmin afbreuk aan bovenvermelde bevindingen. De Kosovaarse geboorteakten en nationaliteitsbewijzen bevestigen louter uw identiteit en oorspronkelijke herkomst. De Belgische schoolattesten alsook Belgische medische attesten met betrekking tot de verzorging van uw hand, psychologische bijstand en de logopedische problemen van uw broer en u, doen evenmin afbreuk aan voornoemde vaststellingen. Hetzelfde geldt voor de enveloppe die u neerlegt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat ten aanzien van uw broer E. B. (...) (O.V. 6.988.197) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De onderdelen van het middel die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De ongelooftwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

3.2.3. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”* Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”* Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”*.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan invoeren of geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van haar vrees, niet wil invoeren, moet de *“nationaliteit”* begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, p.22, § 87).

In casu dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat zij het Kosovaarse staatsburgerschap heeft (administratief dossier, stuk 10: vragenlijst, vraag 6), zij eveneens de Kosovaarse nationaliteit heeft vermeld bij het invullen van de “verklaring” op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 10, vraag 6), zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij officieel burger is van Kosovo (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 29 mei 2011, p. 2), zij tevens in haar verzoekschrift aangeeft dat zij de Kosovaarse nationaliteit heeft en dat verzoekende partij een origineel certificaat van burgerschap d.d. 13 januari 2012 neerlegt op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat zij de Kosovaarse nationaliteit heeft (administratief dossier, stuk 13, deel 2). Bijgevolg moet onderhavige asielaanvraag in hoofde van verzoekende partij worden onderzocht ten aanzien van Kosovo.

3.2.4. Inzake de problemen die verzoekende partij en haar gezin ertoe zouden hebben aangezet Kosovo te ontvluchten, merkt de Raad op dat verzoekende partij in het kader van haar asielaanvraag een nieuw document bijbrengt. Het betreft een getuigenverklaring d.d. 8 maart 2012 waarin wordt gesteld dat de vader van verzoekende partij en zijn gezin meerdere keren met de dood werden bedreigd door ene M. B., en dat de vader van verzoekende partij nog steeds door hem zou worden bedreigd. De Raad wijst naar de vaststelling in de bestreden beslissing dat het uiterst bevreemdend is dat, noch haar vader tijdens zijn gehoor in 2011 (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie, deel 23: gehoorverslag CGVS van 7 september 2011), noch zichzelf (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 29 mei 2011) of haar broer in 2012 spontaan melding hebben gemaakt van deze persoon of

van aanhoudende persoonsgerichte bedreigingen in Kosovo. Derhalve kan aan de inhoud van het bijgebrachte stuk, waarmee verzoekende partij aannemelijk tracht te maken dat zij nog steeds gevisieerd worden in Kosovo door een bepaalde persoon, geen geloof worden gehecht. Daarbij dient te worden opgemerkt dat de problemen die zij en haar gezin in Kosovo zouden hebben gekend, dateren van meer dan tien jaar geleden en kaderen binnen de toenmalige oorlogssituatie. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo aanzienlijk verbeterd is en dat, meer specifiek voor de regio Pristina, waarvan verzoekende partij afkomstig is, de veiligheidssituatie voor RAE bevredigend is, dat de Roma over volledige bewegingsvrijheid beschikken in Kosovo in het algemeen en in Pristina in het bijzonder, dat de regering van Kosovo zich heeft gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden en is begonnen de toestand en de re-integratie van de Roma te verbeteren en dat in Kosovo in het algemeen en in de regio Pristina in het bijzonder, reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten werden gemeld (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie, deel 18: "*Subject Related Briefing*" betreffende "*Kosovo – Veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid voor Roma, Ashkali en Egyptenaren*" d.d. 23 maart 2012, p. 8, 9, 10, 11 en 13 en deel 17, "*Subject Related Briefing*" betreffende "*Kosovo – Situatie van Roma, Ashkali en Egyptenaren in de gemeenten Prishtinë/Pristina en Graçanicë/Gracanica*" van 23 augustus 2011, p. 17, 18). Hoe dan ook, uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekende partij, bij eventuele problemen, beroep zou kunnen doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Uit deze landeninformatie blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo in het algemeen aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP, EULEX en KFOR, geboden wordt aan de minderheden toereikend is, dat ook leden van de RAE gemeenschap in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie – waarbij dient te worden opgemerkt dat sommige Roma zelfs tewerkgesteld zijn bij de Kosovaarse politie. (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie, deel 18: "*Subject Related Briefing*" betreffende "*Kosovo – Veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid voor Roma, Ashkali en Egyptenaren*" d.d. 23 maart 2012, p.14 en 33). Uit deze informatie blijkt dat in Kosovo redelijke maatregelen worden getroffen ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Het rapport d.d. 28 september 2010 van Amnesty International (bijlage 2 bij het verzoekschrift) waarvan verzoekende partij een deel heeft toegevoegd aan haar verzoekschrift weerlegt deze vaststellingen, die gebaseerd zijn op informatie die afkomstig is van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen, waarvan verschillende dateren van 2011, niet. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij geen beroep kan doen op de hulp of de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten of de in Kosovo aanwezige internationale autoriteiten.

Betreft de algemene situatie van Roma in Kosovo, betoogt verzoekende partij nog dat heel wat Roma zich in Kosovo in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Zij wijst in dit verband naar (een deel van) het rapport van Amnesty International van 28 september 2010 om aan te tonen dat de socio-economische achterstelling wel degelijk als vervolging of als ernstige schade dient te worden gekwalificeerd. De Raad wijst er evenwel op dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt en dat, om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard dienen te zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). De Raad stelt vast dat verzoekende partij middels het bijbrengen van een deel van aangaand rapport niet aantoont dat dit *in casu* het geval is, te meer nu in het rapport meerdere malen wordt opgemerkt dat "*every claim for international protection should be considered on the basis of its individual merits*" (eigen vertaling: "elk verzoek tot internationale bescherming dient te worden beoordeeld op basis van de individuele problemen").

3.2.5. Verzoekende partij legt ter staving van haar identiteitsbewijs en haar asielrelaas nog de volgende documenten voor: haar Kosovaarse geboorteakte d.d. 16 december 2011, de Kosovaarse geboorteakte van haar broer E. d.d. 16 december 2011, het Kosovaarse nationaliteitsbewijs van haar broer E. d.d. 13 januari 2012, attesten en brieven in verband met hun school in België d.d. 5 mei 2011, 17 januari 2012, 14 maart 2012, 25 mei 2012 en 25 mei 2012, een Belgisch psychologisch verslag van haar en haar broer E. d.d. 15 november 2010, documenten van Fedasil in verband met de verzorging van haar hand in 2009, Belgische medische documenten van haar en haar broer E. en enkele enveloppes. De Raad stelt vast dat de neergelegde Kosovaarse geboorteakten en het nationaliteitsbewijs louter hun identiteit en herkomst bewijzen. Verder constateert de Raad dat de Belgische schoolattesten, de Belgische medische attesten met betrekking tot de verzorging van haar hand, psychologische bijstand van haar en

haar broer en de logopedische problemen van haar en haar broer, geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen.

3.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, zij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en waar zij werd bijgestaan door haar advocaat. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.7. Om voormelde redenen kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT